

LÄRJUNGENS VÄG

DEL ELVA

WM 599–640

11.1 Regel XV

¹Regel XV. *Eldarna nalkas skuggan, bränner den likväl icke. Eldshöljet är fullbordat. Må magikern sjunga de ord som förenar eld och vatten.*

11.2 Det esoteriska sinnet

¹I all esoterisk undervisning värd namnet framhålls lärjungens inställning såsom särskilt betydelsefull. Hur förhåller han sig till det överfysiska, det ännu så länge enbart subjektiva, det esoteriska? Han måste intaga och konsekvent fasthålla ställningen av iakttagaren, som är avskild från iakttagandets och kontaktandets mekanismer. Han måste uppfatta sig själv såsom väsentligen en andlig varelse, till naturen, målen och arbetssätten olik de höljen han anser det ändamålsenligt att tillfälligt antaga och att bruka. Han måste inse sin enhet och sina beröringspunkter med alla liknande arbetare och så förvärva en medveten uppfattning om sin ställning i hierarkin av andliga varelsen. Så många vilseledande uppgifter har spridits och så mycket har status och ställning i den så kallade själarnas hierarki ovisst framhållits att sunda och balanserade lärjungar numera söker rikta sina tankar åt andra håll och i möjligaste mån bortse från varje tanke på grader och verksamhetsområden. L3 5.28.1,2; 5.29.1-7 Det är möjligt att man här slår om från en ytterlighet till en annan och underskattar betydelsen av dessa stadier av verksamhet. Idiotiska försök har gjorts att avgöra var enskilda människor står på evolutionsskalan, och detta har bragt hela ämnet i misskredit i allmänhetens ögon. Men om dessa stadier förnuftigt betraktas för vad de är – tillstånd av vidgad medvetenhet och grader av ökat ansvar – kan sådana termer som ”antagen lärjunge”, ”invigd”, ”adept” och ”mästare” befrias från (personlighetens =) första-jagets reaktioner. Det skall alltid ihågkommas att individen skall behålla sin status strängt för sig själv och visa sin utvecklingsnivå i ett liv av aktivt osjälviskt tjänande och en klar vision framom mänsklighetens allmänna uppfattning. L3 5.28.3,4, 5.29.11; MV 16.29.1

²Varje arbetare svarar endast för sig själv och för sitt tjänande. Individens utvecklingsnivå framgår inte av gjorda anspråk utan av utfört arbete och visad kärlek och vishet, visad kunskap om planen för mänskligheten och visat esoteriskt sinne. Vad menas då med uttrycket ”esoteriska sinnet”? Förmågan att leva och fungera (subjektivt =) i medvetenhetsaspekten, att äga en ständig inre kontakt med (själen och dess värld =) kausalmedvetenheten och Augoeides, vilket måste finna uttryck i aktivt visad kärlek och visdom och i förmågan att innesluta och känna sig såsom ett med allt som lever och andas. DVS 3.31.7; L3 8.7.1 Det betyder en inre mental inställning som, vad den än riktas mot, är styrd med avsikt och vilja. (LA: Monadens riktade uppmärksamhet behärskar mekaniska och automatiska höljesaktiviteten.) Den kan styra och behärska den emotionala känsligheten, icke endast hos lärjungen själv utan också hos dem som han kontaktar. Med sin tysta tankes styrka kan han skänka alla ljus och frid. Med denna mentala förmåga kan han ställa in sig på tankarnas värld (LA: 47:4-7) och ideernas värld (LA: 47:1-3), urskilja och välja ut de mentala verkande krafter och de begrepp som sätter honom i stånd att såsom arbetare enligt planen påverka sin omgivning och kläda de nya idealen i den tanke-materia som gör att de lättare erkänns i vardagens tänkande och liv. Denna mentala inställning möjliggör också för lärjungen att orientera sig mot (själarnas värld =) kausalvärlden, att i detta rum för inspiration och ljus upptäcka sina arbetskamrater, stå i förbindelse med dem och i förening med dem samarbeta i utförandet av (de gudomliga avsikterna =) planhierarkins plan.

³Detta esoteriska sinne är vad aspiranten vid denna tid behöver mest utveckla. Förrän aspiranterna har i någon mån fattat det och kan använda det, kan de aldrig ingå som medlemmar i den

nya gruppen (LA: av världstjänare), kan de aldrig arbeta som vitmagiker och måste dessa instruktioner förbli teoretiska och huvudsakligen intellektuella i stället för praktiska och effektiva.

⁴Meditation behövs för utvecklingen av detta inre esoteriska sinne, och på utvecklingens tidiga stadier oavbruten meditation. Men allteftersom tiden går och människan (växer andligen =) får bättre kontakt med andrajaget, ersätts denna meditation nödvändigtvis med en stadig (andlig inriktning =) inriktning mot andrajaget, och då behövs inte längre detta slags meditation. Människans (avskiljande från sina användbara former =) icke-identifiering med sina användbara höljen och tankeformer är då så fullständig att hon alltid lever i "iakttagarens säte" och från denna punkt och inställning riktar sina mentala och emotionala aktiviteter och de energier som möjliggör och nyttiggör de fysiska uttrycken. LV 3.9.13, 8.4.26

⁵Första stadiet i denna utveckling och kultivering av det esoteriska sinnet består i att behålla inställningen av oavbruten (avskilt iakttagande =) iakttagande utan identifiering. MV 9.177.1

⁶Den nya gruppen av arbetare i världen kan i sina yttre leder betraktas såsom en skara utbildade iakttagare. L1 4.8.7 Gruppen framställs här såsom indelad i tre avdelningar, detta för att aspiranter och lärjungar överallt i världen skall kunna få ledning till att veta var de individuellt står och kunna i ärlighet och sanning börja arbeta ändamålsenligt.

⁷Första avdelningen utgöres av de organiserade iakttagarna. Dessa aspiranter lär sig två slags verksamheter. De lär sig att öva den icke-identifiering som sätter dem i stånd att leva (såsom själar =) kausalt medvetna i vardagen och förstå den verkliga innebörden av uttrycket "arbeta utan bundenhet". Envar av dem studerar också förhållandena i världen enligt det departement av de sju han tillhör, såsom tidigare sades, när den nya gruppen av världstjänare först beskrevs (LA: i LV, del sju). De studerar tidens tecken. De undersöker historien för att urskilja dess huvudriktning och så uttrycka för den vanliga akademiska världen och för tänkarna i mänskligheten vad de ser och förstår. LA: Laurency är utan gensägelse den bästa företrädaren för denna särskilda förmåga.

⁸Genom hela den mänskliga historien löper tre trådar, och om dessa tre trådars växelverkan handlar evolutionens hela berättelse. En tråd leder människans tankar, när hon ägnar sig åt att utveckla (formaspekten =) materieaspekten, med människosläktets trender, och den visar hur rasers, länders, djurs och växters former utan avvikelser håller jämna steg med (de sakta framträdande gudssönernas =) den mänskliga medvetenhetsutvecklingens behov. Den andra tråden leder människan till förståelse av medvetenhetsutvecklingen, anger övergången från instinkt till intellekt och därifrån till intuitionens inlysning (LA: förståelse på grundval av uppfattade kausalideer, 47:2,3), vilken är medvetenhetsutvecklingens mål för närvarande.

⁹Den tredje tråden avser själva planen och alltså det (LA: för mänskligheten) verkligt okända. Vad planen är och vad målet är kan ännu så länge endast den högste adepten och den mest upphöjde av guds söner inse. Förrän mänskligheten utvecklat det inlysta intellektet och förmågan av intuitiv uppfattning, kan den inte fatta de grundbegrepp som finns i (guds eget intellekt =) självaktiva delen av kosmiska totalmedvetenheten eller annorlunda uttryckt kollektivmedvetenheten hos monaderna i expansionsrikerna i världarna 46–1. Förrän man bestigit högsta toppen av initiationens berg, kan man inte skåda in i det förlovade landet och se det sådant det är. (LA: Detta syftar på Femte Moseboken, 34:e kapitlet. Där omtalas att Mose aldrig fick uppleva israeliternas intåg i det förlovade landet men dock fick skåda ut över detta från berget Nebo, där också hans organism dog och begravdes. Bergets namn, Nebo, נבו, liknar det hebreiska ordet för profet, *nabī'* eller *navī'*, נביא, som också betecknade Mose själv. Mose är en symbol för den invigde, vilket själva namnet anger: "den ur vattnet upptagne" = den som fått hjälp att höja sig från emotionalstadiet. Detta har givetvis ingenting med judarnas historia att göra utan är urgamla symboler från Atlantis, vilka judar under exilen fann i babyloniska tempelarkiv och gjorde om till det egna folkets förhärlikande. Likheten mellan namnet Nebo och ordet för profet framstår också ännu tydligare på det i Babylonien vid denna tid brukade akkadiska språket, på vilket profet heter *nabū*. L1 2.4.3, 3.15.1; L4 4.35.6) Sålänge

människan icke övervunnit de tre världarnas (47–49) nödvändiga begränsningar och kan verka (såsom en fri själ i det andliga riket =) med essentialmedvetenhet i femte naturriket (LA: och då icke längre såsom människa, utan monaden har då självmedveten och gruppmedveten ingått i ett expanderande kollektivväsen), måste det som ligger bortom detta rike förbli dolt för henne alldeles liksom det mänskliga tillståndet av vara och medvetenhet förblir ofattbart för djuret. Detta är en nyttig och nödvändig läxa, som alla lärjungar måste lära.

¹⁰LA: ”Vad planen är och vad målet är kan ännu så länge endast den högste adepten och de mest upphöjda av guds söner inse.” Detta yttrande är riktigt bara i den meningen att endast dessa högsta kan veta planen i hela dess bredd och djup. Men skalans princip sätter även oss människor i stånd att förstå något av planen och målet, nämligen att planen avser alla monaders medvetenhetsutveckling, att varje monad, vilket naturrike det än tillhör, skall hjälpas till närmast högre rike, och att målet är alla monaders allvetenhet och allmakt i kosmos. Skalans princip är ett av perspektivtänkandets (47:5) många redskap, och den befriar från principitänkandets (47:6) närmast tvångsmässiga tendens att överallt se två absoluta motsatser eller ytterligheter (”allt eller intet”), endast dessa två och intet däremellan; i det här betraktade fallet: antingen allvetenhet om planen och målet eller fullständig okunnighet om planen och målet. L1 5.9

¹¹Men de som iakttar de rätta tiderna, kan göra snabba framsteg i att utveckla intuitionen, om de framhärdar i sin meditation, skolar sitt intellekt och alltid strävar att tänka i allmänbegrepp (LA: höjer tänkandets kvalitet stegvis från det konkreta slutledningstänkandet i 47:7 till principitänkande i 47:6, perspektivtänkande i 47:5 och systemtänkande i 47:4). Låt dem repa mod genom insikten att (själarnas rike =) kausalriket stadigt är i färd med att bli en realitet i fysiska världen, med tiden blir känt som ett eget naturrike och inom två hundra år (LA: skrivet omkring år 1934) betraktas såsom ett dylikt av vetenskapen. MV 16.26 Dessa ”organiserade iakttagare” bildar den nya gruppens yttre krets, och deras grundton är syntes, utmönstring av oväsentligheter och ordnande av mänsklig kunskap. De arbetar på den mänskliga medvetenhetens många områden och utmärks av en icke-sekterisk anda och en förmåga att hantera det som är grundläggande och väsentligt liksom att förena den mänskliga forskningens olika grenar till en organiserad och sammanhängande helhet.

¹²Den andra avdelningen inom nya gruppen av världstjänare är telepaterna. Dessa är betydligt färre till antalet (LA: än de förstnämnda) och utmärks av att de står varandra förhållandevis nära. De är i första hand en förbindande eller överbryggande grupp. De hämtas ur de organiserade iakttagarnas mer exoteriska krets men tjänar på ett mer vidsträckt område än dessa, ty de arbetar mer esoteriskt. De står i förbindelse med varandra och med de organiserade iakttagarna men även med den grupp människor som finns i världsgruppens själva centrum eller hjärta. Deras arbetsuppgifter är av tre slag och är mycket svåra. De måste stadigt odla den (obundenhet =) icke-identifiering som kännetecknar (den själ som känner sig själv =) den monad som förvärvat självmedvetenhet i sitt kausalhölje. MV 9.86 De arbetar stadigt med att anpassa den kunskap, som de organiserade iakttagarna samlat, till mänsklighetens behov och sprider den. De arbetar effektivt, men alltid i bakgrunden. Även om de i detta tidiga skede av den nya gruppens arbete kanske är kända i världen och därför erkända såsom lärare och skriftställare, kommer de senare att träda tillbaka allt mera och arbeta genom den yttre kretsen. De kommer att inspirera dennas medlemmar och lägga allt större ansvar på dessa. De kommer att främja telepatins framväxt i mänskligheten och därmed tvinna de trådar som till slut skall förbinda den synliga verkligheten med den för närvarande osynliga. Därmed skall de göra den nya världen möjlig – en värld där döden, sådan människan nu känner den, kommer att vara avskaffad och en skolad allmän medvetenhetskontinuitet införd. (LA: Det här sagda gäller inte den nuvarande mänskligheten av femte och fjärde rotraserna, ty dylik medvetenhetskontinuitet kommer att bli allmän först ett gott stycke in i sjätte rotrasen och därför först om många tusen år. L1 4.3.6; MV 18.26.5) Detta är grunden till den vikt som läggs vid att medlemmarna av denna andra krets av arbetare skolas i telepati. De får lära sig att utveckla sin förmåga att telepatiskt uppfatta tankar

utsända av tre slags väsen: i fysiska världen inkarnerade människor, i mentalhöljet alltjämt levande diskarnerade människor och (andliga väsen =) övermänskliga kollektivväsen, som övervakar evolutionsprocessen och har hand om de förut nämnda tre trådarna.

¹³De har en synnerligen svår uppgift, långt svårare än den första kretsens och även svårare än den sista kretsens, ty de saknar ännu vissa förmågor och nödvändiga erfarenheter. Deras medvetenhet är centrad i (intuitionen =) kausalmedvetenheten, icke i syntetiserande (intellektet =) mentalmedvetenheten, och deras medvetenhetstillstånd är vidsträckt och inklusivt. De kan därför utstå mera än flertalet, och det är få som på detta stadium inte är känsligare än vad som är behagligt för dem och alltför mottagliga för materiens vibrationer i alla tre världarna (47:4–49:7). Deras förmåga av icke-identifiering är ännu inte fullständig. De överbryggar och utstår därför otaliga svårigheter och förnimmer världssmärtan. De liksom ser för mycket, ty de har ännu inte privilegiet att klart skåda det mål som ligger två hundra år framför dem. De uppfattar det nuvarande behovet. De gensvarar på den nya flodvåg av andlig kraft som strömmar in. De bär mänsklighetens börda på sina axlar, och just därför att de är i viss mån samordnade (LA: det kausala kontrollerar det mentala och det mentala det emotionala), lever de samtidigt i alla tre världarna, och detta kan inte många. De är medvetna om vikten av det tillfälle som erbjuds nu och även om de mångas apati, och därför arbetar de under oerhört tryck.

¹⁴Den tredje och innersta avdelningen består av själva planethierarkin. Dess medlemmar är planetens intelligenta krafter. De representerar intelligensens princip och (genom dem flödar den energi som vi i brist på bättre förståelse kallar guds vilja =) de tar emot direktiv från planetregeringen. De vet mycket mer om planen än de två yttre kretsarna av den nya gruppen av arbetare i världen, ty de ser klart just vad som blir mänsklighetens nästa steg i medvetenhetsutveckling under de närmaste två hundra åren. De sysslar inte med tomma spekulationer om det yttersta målet vid världsålderns slut, såsom de okunniga gör. De vet att det finns en rätt tid för allt. När de skådar framåt och intuitivt uppfattar målet för alla naturriken i den närmaste framtiden, riktar de sin förenade ansträngning mot ett enda: att stödja och hjälpa telepaterna i dessas arbete att överbrygga klyftan mellan dem själva och mänskligheten i fysiska världen. Å sin sida söker telepaterna använda iakttagarna. De vetande, telepaterna och iakttagarna – alla tre avdelningarna arbetar i en nära om än ofta icke insedd enhet, och alla är de mottagliga allt enligt graden (LA: av uppväckt medvetenhet) för vägledande inspiration från (logos', solgudomens intellekt och vilja =) solsystemregeringens tredje och första departement. LA: Denna inspiration är energier medvetet utsända från värld 35 och 29 och av planetregeringen och planethierarkin nerdimensionerade till 49:1 och 47:1, varifrån de kan mottagas av centra i människans eterhölje och kausalhölje, hennes båda ljuskroppar. KI 1.2.4, 1.5.15, 1.8.3

¹⁵Bortom denna tredelade grupp står (de troner, herradömen och krafter =) planetregeringen, med vilken vi inte behöver befatta oss. Hitom står mänskligheten, söndersliten av krig, förvirrad av nuvarande sociala, religiösa och ekonomiska trycket, mottaglig för inflytanden och energier som kommer in med den nya tidsåldern, Vattumannens tidsålder, oförmögen att förstå och förklara och varse bara en längtan efter tankefrihet och frihet i det fysiska, gripande efter varje möjlighet att förvärva kunskap och därmed beredande en fruktbar mark varpå denna nya grupp kan arbeta. Vi har sett att all (inre skolning =) skolning av medvetenheten har till ändamål att utveckla det esoteriska sinnet, det slags medvetenhet som sätter människan i stånd att fungera icke endast (såsom en guds son =) kausalt medveten i fysisk inkarnation utan även med den medvetenhetskontinuitet som låter henne vara samtidigt vaken (i det inre =) i kausalmedvetenheten och aktiv (i det yttre =) i fysiska världen. MV 10.13 Detta åstadkommer hon genom att utveckla förmågan att vara en skolad iakttagare. Det som här sägs skall alla aspiranter noga beakta. Det är genom att ihärdigt behålla det rätta iakttagandets inställning, som aspiranten förvärvar förmågan av icke-identifiering med formen (LA: här liksom på många andra ställen betyder "formen" 47:4–49:7), senare även förmågan att avsiktligt bruka formen för att främja hierarkins planer och gagna mänskligheten. När (aspiranten =) lärjungen i viss mån förvärvat

denna förmåga att iakttaga, ingår han i den mellersta avdelningen, de skolade telepaternas krets, som befinner sig emellan den exoteriska kretsen och den innersta kretsen, planethierarkin, så att han tjänstgör som tolk mellan dessa båda. Också planethierarkins medlemmar har nytta av att inhämta åsikter och råd av sådana lärjungar, som inte tar parti i lärostrider och kan betros med att ge sin uppfattning och tolkning av tidens behov.

¹⁶När människan nått detta stadium och står i medveten kontakt med planen, kan det verkliga magiska arbetet börja. Människor, som börjar leva (såsom själar =) självmedvetet i kausalhöljet (LA: i 47:3, senare 47:2), kan utföra den nya tidsålderns magiska arbete och åstadkomma de förändringar och den återuppbyggnad, som innebär att nya himlar och en ny jord framträder (LA: förbättrar förhållandena inte bara i fysiska världen, ”nya jorden”, utan även i emotional- och mentalvärldarna, ”nya himlarna”, det vill säga renar dessa världar från svarta logens inflytande; inte slutgiltigt, inte för all framtid men i väsentliga avseenden i samband med förberedelserna för sjätte underrasens och sjätte rotrasens framträdande.) L3 18.4.8 De kan sedan arbeta med krafter i etermaterien och därmed i fysiska världen bilda de former och organisationer som mer ändamålsenligt skall uttrycka (guds liv =) hierarkiska ideer i den nya tidsålder som nu är inne. Det är detta stadium regel XV åsyftar.

¹⁷Dessa ord anger att det magiska arbetet fullbordats. De gäller i lika grad för det magiska arbete ett solväsen eller ett planetväsen utför eller framskriden människa, som lärt sig arbeta såsom vitmagiker i enlighet med planethierarkins plan. De gäller naturligtvis också för det arbete de utför som genom intelligensutveckling lärt sig använda magi ehuru på den svarta sidan och med motiv motsatta vitmagikernas. (LA: A.A.B. påstår att samma regler gäller för vit- och svartmagiker, vilket knappast är riktigt. Det råder avgörande skillnader mellan de två grupperna vad avser både motiven och arbetssätten, således även reglerna. MV 9.17.2, 9.119.2; L2 9.25.3; L5 1.61) Med svartmagikerna skall vi dock inte befatta oss. Deras gärningar är mäktiga men av övergående verkan, varvid ordet ”övergående” skall fattas i cyklisk bemärkelse. Dessa verkningar måste i sinom tid upphöra och underordnas ljus- och livsbringarnas arbete.

¹⁸Skuggstadiet är det oklara och osäkra skede som föregår den grovfysiska manifestationen. Ordet ”skugga” avser inte här den skugga som omtalas såsom motpart i (själens =) kausalväsendets fysiska manifestation (LA: och inte bara dess fysiska manifestation, ty i kommentaren till regel I avses med ”skuggan” hela förstajaget, 47:4–49:7 – inte bara fysiska människan – det vill säga människomonaden inkarnerad i förstatriaden, i motsats till kausalväsendet, andratriaden och Augoeides). Ordet avser här ett av skedena i skapelseprocessen. Detta kallas tekniskt ”det skede då dimmorna tilltar och avtar”, och det föregår den mer stadgade och förhållandevis beständiga (exoteriska =) grovfysiska formen. I bildandet av ett solsystem betraktas detta såsom ett förberedande skede och kan observeras i kosmos. Det anger det skede vari (den store magikern =) solväsendet alltjämt är i färd med att utföra sitt arbete, det skede, vari det ännu inte sjungit de toner som skall åstadkomma (konkretion och påtaglig form =) grovfysisk form.

¹⁹*Den hemliga läran* talar om de tre eldarna – blixeld, soleld och gnideld – och dessa termer är av gammalt bruk (LA: hämtades ur forntida människans erfarenhet av att eld erhöles från tre källor, nämligen från skogsbrand efter blixtnedslag, från solljus samlat i brännspegel och från bruket av eldborr, och symboliskt avsåg de tre triadernas energier; i nämnd ordning tredjetriadens, andratriadens och förstatriadens energier). I sin förening frambringar dessa tre eldar den manifesterade makrokosmos (LA: solsystemet) och mikrokosmos (LA: människan), och om denna förening handlar *En avhandling om kosmisk eld*. Dessa eldar (LA: energier) är esoteriskt betraktade en enda eld (LA: alla manifesterade energier är ytterst differentieringar av urkraften, av Pytagoras kallad dynamis), men denna eld åstadkommer i enlighet med den bevittnande medvetenheten (som själv befinner sig på olika evolutionsstadier) verkan av differentierad eldessens (LA: energi). (LA: Det är inte medvetenheten utan materiens differentiering i olika atomslag som åstadkommer energins differentiering. Här ser vi hur icke-beaktandet av tillvarons tre likvärdiga aspekter, materien, medvetenheten, rörelsen – i detta

fall icke-beaktandet av materien – medför fiktion.) Denna (eldessens =) energi kan uppfattas som själva Livet eller det självalstrande Ljuset eller som den aktiva form som innebor i den enda materia, som ligger till grund för alla fenomen. (LA: Om något skall kallas ”själva Livet”, kan det icke vara enbart energi eller enbart materia, utan måste också vara medvetenhet. Återigen ser vi att alla de tre likvärdiga aspekterna måste beaktas av den som inte vill falla offer för fiktioner.) I denna sista regel för magi är de betraktade eldarna materiens egna (LA: energier), som nalkas skuggan (LA: grovfysiska materien) och, såsom *Den gamla kommentaren* symboliskt uttrycker det, ”stiger ur det andra mörkret, när de kallas av ljusets ande, och på det utsedda stället möter det som skall upptaga dem och höja dem till den eldpunkt, varifrån det levande ljusets och utstrålade livets eldar kommit.” KI 1.2.1-3

11.3 *Avvisandet av den stora illusionen*

¹Den sats i regel XV som lyder ”som förenar eld och vatten” avser den verkan som erhålls i förtätningens punkt, sedan de maktord yttrats som åstadkommit denna verkan. Det är nästan omöjligt att förklara denna regel, och läraren i planethierarkin får inte lämna ut dessa ord (LA: till andra än prövade och edsvurna lärjungar). Endast några antydningar kan göras, som skall tjäna till att uppmuntra den verkliga aspiranten att tänka men som bara kan reta den ytligt tänkande som söker lätta och snabba metoder och formler att arbeta med. Värme och fukt finns till städes, när alla slags livsformer alstras, men det stora mysteriet (och nästan det sista mysterium som förklaras för adepten) handlar om hur de tre eldarnas förening kan alstra fukt eller det våta elementet. Detta problem och detta fenomen utgör grunden till den stora illusionen, som forntida böcker hänvisar till. Genom sammansättningen alstras den omslutande maya. Det finns i verkligheten ingenting sådant som vatten, vattensfären. Astralvärlden (LA: emotionalvärlden, värld 48, menas) är en illusorisk effekt och har ingen verklig existens. Likväl är den i tid och rum och för den medvetenhet som bevittnar den verkligare än det som den döljer. Jag kan inte göra detta klarare i ord. L2 3.6.3-5 (LA: Egendomlig oförmåga, om den vore D.K.:s, men detta uttalande får tillskrivas A.A.B., som hade ringa förståelse av och intresse för tillvarons materiaspekt, vilken i detta fall ger förklaringen, nämligen vetskapen om skillnaden mellan emotionala primärmaterien och emotionala sekundärmaterien. KOV 6.8.18; MV 5.8.2) För den intelligente aspiranten kan man endast antyda att själens ljus (återspeglat i mentalmedvetenheten) och formens energi (såsom uttryckt i eterhöljet) är för honom i den tidsbundna dualitetens rike hans två grundläggande verkligheter. (LA: Med ”själens ljus” avses kausalmedvetenheten, 47:1-3, och med ”formens energi” fysiska eterenergin, 49:1-4. De hithörande båda höljena, kausalhöljet och eterhöljet, är tekniskt sett människans båda ljuskroppar och hennes viktigaste kroppar eller höljen. MV 4.3.3, 9.17.9; OPA 4.3) Hans upplevelse av emotionalvärlden, där dessa två verkligheter synes (vilket åter är illusoriskt) mötas och verka, är blott ett illusionsfenomen och är i esoterisk mening ej grundad på faktum. Alla verkliga aspiranter vet att deras andliga framåtskridande kan mätas enligt det mått av frihet från denna illusion och den grad av andliga medvetenhetens rena ljus (LA: åtminstone 47:3) de nått. I sin medvetenhet verkar djurriket med den andra av dessa båda grundläggande verkligheter, och för detta rike är eterhöljet och den kraft som styr den animala eller (materiella =) fysiska naturen det främsta uttrycket för sanningen. Likväl börjar djuret dunkelt förnimma illusionens värld och äger vissa (psykiska =) emotionala förmågor och sinnen, varmed djuret förnimmer emotionalvärlden men ej förmår tolka denna. Illusionens slöja börjar sänkas för djurets ögon, men det vet djuret icke. Människan har under tidsåldrar vandrat i illusionens värld, ty denna är hennes egen skapelse. Likväl har människan i medvetenhets-hänseende kontakt med båda verkligheterna och lär sig att så småningom skingra illusionen genom att låta (själens =) kausalmedvetenhetens ljus stadigt växa. MV 5.8.10, 5.12.8 I evolutionen är dualiteten ett stadium, som följs av förverkligandet av enheten.

²LA: Här förkunnas illusionsläran, enligt vilken all eller viss materiell verklighet är illusion,

saknar existens. Detta är emellertid ett exoteriskt betraktelsesätt, icke ett esoteriskt. I varje fall är den oförenlig med pytagoreiska hylozoiken, enligt vilken alla världar är materiella världar, all verklighet är materiell, materien alltid och överallt en ofrånkomlig aspekt av verkligheten. Om emotionalvärlden och emotionalmaterien saknade existens, skulle det inte finnas emotionalatomer och därmed heller inga fysiska atomer, ingen fysisk materia och ingen fysisk värld, eftersom den fysiska atomen är sammansatt av emotionalatomer.

³Illusionens slöja liknar stunden alldeles före gryningen, då välkända ting ses genom dimma och töcken som döljer deras form och även den uppgående solen. Då råder det tillstånd av obestämthet, det gåtfulla och oklara skede, när det överkliga gömmer det verkliga. Då råder det tillstånd av förvrängning, när tingen inte ses sådana de verkligen är utan synes ha förlorat sin form och färg och plats. Rätt syn är då omöjlig. (Astralstadiet =) Emotionalstadiet, den långa period, varunder den stora illusionen härskar, kan därför enligt den just gjorda symboliska beskrivningen betraktas såsom kortvarigt och övergående. Det är inte det stadium, på vilket det avgjort gudomliga manifesteras; inte det stadium, på vilket den rena, ogrumlade medvetenheten råder; inte det stadium, på vilket arbetet fullbordas. Det är det stadium, på vilket (halvgudarna vandrar =) de potentiellt gudomliga monaderna utvecklas; det stadium, på vilket sanningen uppfattas endast oklart, visionen skådas endast oklart och tillfälligt, planen endast delvis förverkligas, kunskapen inhämtas endast styckevis och delat, svårigheter måste uppstå och misstag måste begås. Det är också förvrängningens och ständiga förändringens stadium; så länge individen och gruppen befinner sig på det, rycks de skenbart oupphörligt än hit, än dit av blint verkande och till synes ändamålslösa krafter. Det är det skede, under vilket människan är insvept i dimma och töcken och vilse i de dunster som uppstiger ur marken (symbol för djurrikets grundläggande natur). Likväl uppfattar människan detta stadium såsom överkligt ibland, när (andliga =) kausala medvetenhetens gryende ljus tränger igenom det mörker som omger henne. Detta stadium utgör skedet mellan den djuriska medvetenhetens och den andliga medvetenhetens herravälde, och detta mellanskede av (astral =) emotional illusion erfäres bara i mänskligheten. Det finns (inget astralplan =) ingen emotionalvärld annat än i fjärde naturrikets medvetenhet, ty människan är "under illusionen" i en annan mening än vad som gäller för medvetenheten i något annat naturrike, undermänskligt eller övermänskligt.

⁴Människor har mycket svårt att förstå illusionstillståndet, även om ett 45-jag söker förklara det för dem. Hur kan den som är underkastad (sinnenas =) emotionalitetens villor, såsom alla människor är, uppfatta deras medvetenhetstillstånd som befriat sig från (astralplanets =) emotionalvärldens illusioner eller förstå de livsformers medvetenhetstillstånd som ännu inte utvecklade (astral =) emotional medvetenhet? Det är intellektets dubbla natur (LA: å ena sidan "högre delen" bestående av kausala, 47:2,3, och högsta mentala, 47:4; å andra sidan "lägre delen" bestående av lägre mentala, 47:5-7), som orsakar denna illusion, ty människans intellekt antingen ger henne himmelrikets nycklar (LA: 47:2-4) eller låser dörren till de andliga verkligheternas värld för henne (LA: 47:5-7). Det är den konkretiserande, principiösa mentaliteten (LA: "principlös" betyder här "saknande sin högre del"), som vållar alla mänsklighetens problem. Det är förnimmelsen av jagiskhet och den avskilda individualitetens anda, som fört mänskligheten till dess nuvarande tillstånd, men också detta ingår i den stora utvecklingsprocessen. Det är medvetenheten om dualitet och den subjektiva samtida förnimmelsen av "jag är gud" och "jag är form", som slungat mänskligheten in i den stora illusionen.

⁵Likväl är det just denna illusion, som till sist lämnar människan det hemliga lösenordet för inträdet i guds rike och åstadkommer hennes frigörelse. Det är själva denna maya, som tjänar till att vägleda henne till sanning och kunskap. Det är i emotionalvärlden, som hon måste övervinna avskildhetens villolära och lära läxan att (den som vet och det som vetes är ett =) jaget och omvärlden är en enhet. Visdomsmästarens hemliga vetenskap består i hemligheten om hur man skingrar de dimmor, det töcken och det mörker som eldarnas förening (LA: triadenergiernas sam- och växelverkan) alstrar på de tidiga stadierna. (LA: Med termen "vis-

domsmästare” avses 45-jaget, men också 46-jaget förmår detta). Mästarens hemlighet är upptäckten att det inte finns någon emotionalvärld. Han (finner =) vet att emotionalvärlden är ett fantasialster, som bildats genom okontrollerat bruk av den skapande fantasin och missbruk av de magiska krafterna. Planethierarkins arbete består främst i att göra slut på skuggorna och skingra vätan (LA: upplösa emotionalvärdens sekundärmateria). Hierarkins mål är att släppa in själens ljus och visa att anden och materien är de två verkligheter som utgör enheten (LA: sannare och bättre är att ange pytagoreiska treenigheten: viljan eller rörelsen, medvetenheten och materien är de tre verkligheter som utgör enheten), och att det bara är i tiden och rummet och genom det (cykliska missbruket av magiska och psykiska krafter =) av tidscykelns betingade missbruket av mentala och emotionala förmågor, som den stora illusionens emotionalvärld uppstått och nu är så verklig att den i viss bemärkelse är verkligare för människan än ljusets rike (LA: andrajagets världar, 45:4–47:3) och formens rike (LA: fysiska världen). På grund av denna illusion har det magiska arbetet utförts felaktigt och varit grundat på orätta motiv och inpassats i en ordning, som är starkare än den genomsnittlige arbetaren, *ty världstillusionens hela kraft går emot alla de ansträngningar nybörjaren i vit magi gör.*

⁶Reglerna avslutas därför med utsagan att magikern sjunger de ord som ”förenar eld och vatten” – men detta är reglerna för aspiranten. De motsvarande reglerna för invigda avslutas med orden: ”Må den invigde sjunga de ord som förenar eldarna.” Detta är betydelsefullt och en stor uppmuntran till nybörjaren i det magiska arbetet. Han arbetar alltså med nödvändighet i emotionalvärlden och kan länge ännu inte undvika att göra det. Tecknet på att han utvecklas är att han stadigt drar sin medvetenhet tillbaka från emotionalvärlden och förvärvar mental balans och mental medvetenhet, följda av skapande arbete i mentalvärlden.

⁷Det magiska arbetet innefattar upptäckten att emotionalvärlden (LA: rättare sagt formerna i dess sekundärmateria, däremot inte sfären av primärmateria) skapats av människan själv. Det människan skapat kan hon också förstöra.

⁸Mer om det magiska arbetet kan inte inte yppas för närvarande. De ord som förenar kan inte under några omständigheter utlämnas annat under den tysthetsed som (automatiskt styr den edsvurne lärjungen =) den edsvurne lärjungen spontant lyder. Dessa eder avlägger aspiranten inte för någon människa utan för sin egen (själ =) Augoeides, när (denna själ =) denne förestavat orden för honom. Han finner dem själv till följd av oförtruten ansträngning och strävan. Han vet att dessa formler är alla (själars =) Augoeiders företrädesrätt och att de kan tryggt användas bara av dem som förverkligat jagets enhet (LA: med alla andra jag, alltså ingått i enheten, värld 46, vilket ju alla Augoeider har). Han svär därför att aldrig röja dessa ord till någon som inte (fungerar såsom själ =) är självmedveten i kausalhöljet och andratriaden eller som vandrar bländad i illusionens dal. Det är på grundval av hur de vetande människorna på detta sätt (automatiskt =) spontant bejakat kunskapen, som planethierarkin har värvat sina medlemmar.

11.4 En mening till tjänande

¹Till avslutning av denna avhandling om den individuella (aspirantens =) lärjungens magiska arbete skall två ämnen avhandlas:

²1) Det närmaste mål aspiranterna i detta århundrade (LA: 1900-talet) skall uppnå och de steg de måste ta mot detta mål.

³2) De hinder som aspiranter och lärjungarna måste övervinna och de påföljder de måste räkna med, när de begått misstag och tagit för lätt på sina fel.

⁴De måste klart uppfatta det närmaste målet för att slippa utföra onödigt arbete och för att göra verkliga framsteg. Många välmenande aspiranter är benägna att ägna alltför mycken tid åt egna önskedrömmar och planer för tjänande. Strävan mot det högre är nu så stark i världen och (LA: eliten av) mänskligheten inriktar sig så mäktigt mot Vägen att mottagliga människor överallt dras in i en virvel av andligt begär, så att de ivrigt längtar efter frigörelsens liv (LA: det liv i 46 som frigörelsen från 47–49 skänker), andligt inriktade verksamheter och (registre-

rad själsmedvetenhet =) glimtar av kausalmedvetenhet i dagsmedvetenheten (LA: 47:3 till att börja med). Insikten om egna (latenta =) potentiella förmågor är nu så stark att de överskattar sig själva; de ägnar mycken tid åt att föreställa sig vara idealiska mystiker eller åt att beklaga sin brist på andlig insats eller oförmåga att finna ett område för sitt tjänande. Så förlorar de sig dels i en vacker men vag idealism, i färgrika och förtjusande teorier, dels i dramatiserandet av sig själva som kraftcentra på ett område av fruktbart tjänande. I tanken uppgör de världsomspännande planer, vari de själva är den medelpunkt detta tjänande rör sig kring. Ofta söker de förverkliga dessa planer och till exempel bygga en organisation i det fysiska, vilken är potentiellt värdefull men potentiellt lika värdelös, om icke rent av farlig. De kan icke inse att deras drivkraft huvudsakligen är ”jagiskheten” och att deras arbete är grundat på egoism, som de måste och skall utmönstra, innan de kan tjäna på riktigt.

⁵Denna tendens till andlig strävan och till tjänande är riktig och god och skall ses såsom ingående i den kommande universella medvetenheten och utrustningen hos släktet såsom helhet. Den är stadigt på väg att framträda tack vare att Vattumannens inflytande, som (sedan omkring år 1640) växer i styrka och därvid åstadkommer två verkningar: det bryter Fiskarnas tidsålders gamla stelnade former och det stimulerar de skapande förmågorna, såsom dessa uttrycker sig i gruppbegrepp och grupplaner. Detta är orsaken till de nuvarande oroliga förhållandena, vilka kan sammanfattande beskrivas med orden ”avpersonifiering”, ”samgående” och ”sammeddelelse”. ”Avpersonifiering” betyder att staten, gruppen eller grupperna anses vara av större betydelse än individen och hans rättigheter. Med ”samgående” avses tendensen till förening, sammanhållning och ömsesidiga förbindelser som till sist måste utmärka umgänget inom mänskligheten och åstadkomma den ”syntes av alla enskilda människor”, som är evolutionsprocessens mål och att den (LA: potentiellt) gudomliga vilsegångne sonens hemresa nått sitt mål. ”Sammeddelelse” innebär ömsesidig mottaglighet mellan individer, grupper och gruppförband i manifestationens både (subjektiva =) överfysiska och (objektiva =) fysiska delar. I dessa tre ord – ”avpersonifiering”, ”samgående” och ”sammeddelelse” – sammanfattas de för denna tid hos oss särskilt iögonenfallande företeelserna. Aspiranterna uppmanas att betrakta planen sådan den kommer till uttryck och studera dessa framväxande tendenser i mänskliga angelägenheter. Att de är så framträdande kommer att visa sig, om aspiranten bemödar sig om att betrakta historien. Han skall då märka att också historien för bara fem hundra år sedan klargör för honom att stora individer då var de framträdande faktorerna och att historien huvudsakligen handlar om vad kraftfulla personligheter utträttade, när de satte sin prägel på sin tidsålder, att vid denna tid isolering och avskildhet styrde människors förhållanden och att var och en kämpade för sitt eget land och glömde sin broder och levde själviskt; att det då var föga samröre mellan olika raser och inga andra sätt för meddelelse än den personliga kontakten, som ofta var omöjlig.

⁶LA: Att ”staten, gruppen eller grupperna anses vara av större betydelse än individen och hans rättigheter” är en definition av ”avpersonifiering” som tål att kritiseras. Enligt livslagarna, i synnerhet frihetslagen och lagen för självförverkligande, har individerna vissa rättigheter, som är oförytterliga, alltså inte kan frångas dem ens av största och ”heligaste” kollektiv. Detta uttalande om statens företrädare framför individens rättigheter gjorde A.A.B. år 1934, en tid då Hitler nyligen gripit makten i Tyskland, Stalin härskade enväldigt i Sovjetunionen, Mussolini länge suttit orubbad i Italien – alla tre företrädare för politiska ideologier enligt vilka ledaren, staten och partiet var allt och individen intet, en tid då det för många bedömare syntes som om rättsstaten och demokratin (ej samma sak) vore på väg ut ur historien, medan de totalitära och auktoritära samhällsskicken hörde framtiden till. A.A.B. ställer ofta och gärna Fiskarnas epoks tänkesätt och ideal mot Vattumannens, men finns det några ideal, som är mer avgjorda uttryck för Vattumannens epok än de om människans oförytterliga fri- och rättigheter? I sammanhanget måste sägas att också demokratier i väsentliga avseenden trampar på individens oförytterliga fri- och rättigheter, i synnerhet åsikts- och yttrandefriheten. Icke ens Thomas Hobbes – denne antidemokrat och förespråkare av statsledningens oinskränkta makt – ville ge sin Leviathan rätten

att bestämma över individernas åsikter. DVS 3.14.4; L4 1.20.12-16

⁷Aspiranterna bör därför fundera på dessa tre ords innebörd, vilken kommer att visa sig bli allt viktigare de närmaste femtio åren. Detta är tillräckligt långt fram för den genomsnittliga aspiranten att blicka och planera. När de så söker uppfatta detta avsnitt av det (gudomliga ändamålets =) planetregeringens plans förverkligande, gör de klokt i att studera sitt individuella livsuttryck och ställa sig följande frågor:

⁸1. Slösar de tiden på mystiska drömmar eller ägnar de den åt att praktiskt tillämpa de andliga sanningar de uppfattat och låter de dem därmed ingå i den dagliga erfarenheten?

⁹2. Finner de att de reagerar på den växande opersonlighet, som ligger i tiden, med förbittring eller finner de att denna förhållandevis nya inställning, personlig (obundenhet =) icke-identifiering, tenderar att lösa deras egna personliga problem?

¹⁰3. Kan de registrera en tilltagande förmåga att förnimma andras tankar och ideer och finner de att de blir känsligare och därför bättre i stånd att följa med i den stora rörelsen mot sammeddelese?

¹¹4. Hur mycket styr dramatiseringsförmågan deras dagliga liv? Finner de att de är universums medelpunkt, runt vilken allt automatiskt snurrar, eller arbetar de med att decentralisera sig och i stället uppgå i helheten?

¹²Svaren på dessa och andra frågor som uppstår kan tjäna till att ange aspirantens mottaglighet för den nya tidsålderns inträde.

¹³I denna avhandling om individens utveckling och kontroll av det emotionala har en vision givits och livsregler framställts som innehåller den behövliga undervisningen för skedet mellan två stora tidsåldrar – Fiskarnas och Vattumannens. En del av det bakomliggande ändamålet har uttryckts i ord – ett ändamål som erkänns av många överallt i världen och som det arbetas för på människolivets nästan alla områden. Många, som inte vet något om planens många detaljer, förnimmar den (undermedvetet =) övermedvetet och följer den intuitivt. De som vägleder människosläktet är inte särdeles bekymrade för huruvida de framväxande nya förhållandena krönes med framgång. Denna är nämligen alldeles bestämt tryggad, och den mänskliga insiktens och den andliga enhetsmedvetenhetens (LA: 46:5-7) växande kan inte hejdas. Problemet består i vilka medel man skall fortsätta att sätta in för att nå dessa önskvärda mål på sådant sätt att (formnaturen =) förstajaget kan höjas i kapacitet och beredas på att axla sitt nya ansvar och använda sin nya kunskap utan onödigt lidande och de smärtsamma brytningar och stunder av ångest som det ägnar större uppmärksamhet än (den gudomliga medvetenhetens =) andrajagsmedvetenhetens mer subtila men framgångsrika växande. Varje gång det yppas en tendens till syntes och förståelse i världen, varje gång det mindre uppgår i det större och individen ingår i helheten, varje gång stora och universella begrepp träffar massornas tänkande, följer omvälvning och formförstörelse, nedbrytning av det som kunnat hindra dessa begrepp att bli fysiska verkligheter. Därför är hierarkins arbetares problem detta: hur förebygga det fruktade lidandet och föra människan framåt, alltmedan den andliga insiktens flodvåg sveper över världen och utför sitt nödvändiga verk? Därav denna maning till tjänande som ljuder likt en trumpetstöt i alla uppmärksamma lärjungars öra.

¹⁴Denna maning till tjänande möter vanligen gensvar, men detta gensvar är färgat av aspirantens (personlighet =) förstajag med dess stolthet och äregirighet. Han inser verkligen behovet. Önskan att fylla det är äkta och uppriktig, längtan efter att tjäna och höja är verklig. Aspiranten vidtar åtgärder i avsikten att göra sig skickad att passa in i planen. Aspiranternas önskan och vilja att tjäna behöver visserligen inte ifrågasättas, men deras karaktärer och temperament är likväl sådana att de bereder hierarkin stora svårigheter, ty det är genom dessa aspiranter hierarkin måste arbeta.

¹⁵Ofta är dessa (LA: icke önskvärda) egenskaper latent och framträder inte förrän aspiranterna redan åtagit sig tjänandet. De vakande ledarna må ana att egenskaperna finns, men inte ens de har rätt att neka tillfället att tjäna. När dessa egenskaper framträder med fördröjning, ligger

det tragiska i att inte bara aspiranten i fråga utan också många andra får lida, människor som dragits till tjänaren av den idealism han samtidigt visar. Den metod de stora använder – att söka rätt på dem som tränat sig någotsånär i mottaglighet och arbeta genom dem – medför vissa risker. Den vanlige välmenande aspiranten löper inte sådan fara som den mer framskridne och aktiva lärjungen. Denne löper fara i tre avseenden och kan bringas ur jämvikt på tre sätt:

¹⁶1. Hela hans (natur =) förstajag stimuleras alltför starkt på grund av att han kommer i kontakt med både högre slag av förstajagsmedvetenhet (47:4) och även andrajagsmedvetenhet (47:2,3 och 46:6,7) liksom hithörande energier. Detta medför verklig fara, ty ännu vet han knappast hur han skall handskas med sig själv och är föga medveten om den risk han löper.

¹⁷2. De människor han arbetar med utgör i sin tur hans problem. Deras girighet, deras smicker och beröm och deras kritik tenderar att lägga dimma i hans väg. Eftersom han inte är tillräckligt obunden (LA: fri från identifieringar) och andligen framskriden, vandrar han om-töcknad i ett moln av tankeformer och vet det inte. Sålunda förirrar han sig och frångår sin ursprungliga avsikt och vet inte det heller.

¹⁸3. Arbetet utsätter honom för ett sådant tryck att hans latent svagheter måste träda i dagen och han ibland visar tecken på att knäckas. Felen i förstajaget stärks, medan han söker utföra sitt särskilda slags tjänande av mänskligheten. Här menas det slags tjänande som han själv sökt och formulerat mot bakgrund av den egna personens äregirighet och maktbegär, också när dessa bara delvis eller rent av inte alls erkänns av honom själv. Han är naturligt nog ansträngd, och liksom en man, som bär något tungt uppför en brant kulle, märker han när det känns som tyngst och tenderar då att antingen fysiskt bryta samman eller att sänka sina ideal, så att han lämpar dem efter svagheter.

¹⁹Lägg till allt detta den påfrestning tidsskedet självt och den lidande mänsklighetens allmäntillstånd medför. Detta påverkar undermedvetet alla lärjungar och alla som nu arbetar i världen. Somliga visar tecken på att organismen är överansträngd, medan (det inre livet =) det emotionala och det mentala förblir balanserade och normala, sunt och rätt inriktade. Andra bryter emotionalt samman, vilket verkar på två sätt enligt aspirantens utvecklingsnivå. Antingen lär han sig genom påfrestningen icke-identifiering, vilken kan kallas själens försvarsmekanism i denna period av världsutvecklingen. Eller blir han alltmer nervös eller rent av neurotisk. Åter andra känner av trycket i mentalhöljet. De blir i vissa fall förvirrade, så att ingen sanning klart framträder för dem. De arbetar då vidare utan inspiration, eftersom de vet att detta är rätt och de även kommit in i arbetsrytmen. (LA: De vet att arbetet i sig är rätt, även om inspirationslösheten icke är det.) Andra griper tillfället när de ser det och litar därvid till sin inneboende självhävdelse (som är ett för de mentala typerna utmärkande fel) och bygger omkring sitt tjänande en struktur och form som i verkligheten förkroppsligar det som de önskar, det som de tror vara rätt men som är separativt och en produkt av deras mentalmedvetenhet men inte kausalmedvetenhet. Åter andra, kraftfullare och bättre inrätade, känner hela förstajagets tryck. Hos dessa lyssnar såväl det emotionala som det mentala både på vad som behövs och på vad planen i teoretisk mening kräver. De är på det klara över egna förmågors värde och vet att de har något att komma med. Men de är fortfarande så fulla av förstajaget att deras tjänande gradvis och stadigt dras ner till detta förstajags nivå och de därför färgas av sitt förstajags reaktioner, vad detta förstajag tycker om och vad det inte tycker om, dess personliga livstendenser och vanor. Dessa gör sig till sist gällande, och då blir det en arbetare som gör ett gott arbete men likväl fördärvar alltihop genom sin oinsedda separatism och sina personliga metoder. Detta betyder att en sådan arbetare samlar kring sig bara dem som han kan underordna sig och styra. Hans grupp är inte färgad av nya tidsålderns ideer utan av den centrala arbetarens separativa instinkter. Faran här är så subtil att lärjungen måste vara mycket omsorgsfull i självanalysen. Det är så lätt att trollbindas av de egna idealens och den egna visionens skönhet, av den egna ståndpunktens förmodade riktighet och likväl vara subjektivt påverkad av personligt maktbegär, äregirighet, avund gentemot andra arbetare och de

många andra snaror som fångar den lärjunge som inte ser upp.

²⁰Men om aspiranter odlar verklig opersonlighet, om de utvecklar förmågan att stå stadigt, om de hanterar varje situation i en kärleksfull anda och om de vägrar att handla överilat och låta åtskillnad smyga sig in, kommer gruppen av sanna tjänare att växa, gruppen av dem som kan förverkliga planen och hjälpa fram den nya tidsåldern med allt det goda den för med sig.

²¹För att göra detta måste de äga mod av sällsyntaste slag. Rädslan håller världen i sitt grepp, och ingen undgår dess inflytande. För aspiranten och lärjungen finns två slag av rädsla, som behöver särskilt beaktas. De rädslor, som dryftades tidigare i denna avhandling och de rädslor som är inneboende i själva tillvaron, är alla välkända för oss. De har sin rot i driftlivet (rädsla för fattigdom, rädslor som uppstår ur sexuallivet, fysisk rädsla och skräck, rädsla för det okända, med den allt behärskande rädslan för döden, som präglar så många människors liv) och har varit föremål för mycken psykologisk forskning. Dessa rädslor skall inte här dryftas. De måste övervinnas genom (själens liv =) kausalmedvetenheten, allteftersom denna genomsyrar och förvandlar det dagliga livet och genom aspirantens vägran att skänka dem någon uppmärksamhet. Den första metoden bygger för framtida karaktärsstyrka och hindrar nya rädslor att tränga in. Dessa kan inte existera, när (själen medvetet styr =) kausalmedvetenheten styr livet och individens situationer. Den andra metoden motverkar de gamla tankeformerna och låter dem till sist tyna bort i brist på näring. Det är alltså två processer som utföres: den ena låter (den andliga människans =) andrajagets egenskaper oförvanskade komma till uttryck, och den andra befriar människan från trældomen under urgamla rädslor. Aspiranten finner att han stadigt frigöres från identifieringen med de grunddrifter som hittills tjänat att hålla honom fast i planetens elementära kollektiva liv. Det kan här vara av värde att påpeka att alla de viktigare drifterna har sitt ursprung i en egenskap, som människan har gemensam med planetens lägre naturriken, nämligen rädlans reaktioner, vilka leder till något slags aktivitet. Psykologerna brukar nämna fem huvudsakliga och härskande drifter, och dessa skall nu kortfattat beröras.

²²LA: Uttrycket "själen medvetet styr" är ett oriktigt uttryck i den mån det fattas såsom angivande ett tillstånd motsatt ett annat tillstånd, där "själen omedvetet styr", ty detta motsatta och andra existerar i själva verket inte. Kausalmedvetenheten – antingen det handlar om Augoeides' kausalmedvetenhet eller människomonadens kausalmedvetenhet – kan nämligen aldrig vara omedveten, kan därför heller aldrig styra omedvetet eller oavsiktligt, varför det enda sanningsenliga uttrycket är "själen styr" blott och bart. I den mån monaden är kausalmedveten, är den alltid självmedveten med intensiv närvaro i nuet, ett tillstånd som är kontinuerligt så länge det varar. Omedvetenhet, maskinmässighet, robotmässighet hör för människans vidkommande till förstatriadens tre medvetenhetsslag. Självaktiv i kausalhöljets centrum eller centrad i någon av andratriadens tre enheter – 47:1, 46:1 eller 45:4 – är monaden alltid självmedveten, aldrig omedveten.

²³*Självbevarelsesdriften* har sin rot i en medfödd dödsfruktan. Genom denna fruktan har släktet kämpat sig fram till nuvarande nivå avseende organismens livslängd och uthållighet. De vetenskaper, som ägnar sig åt att bevara livet, dagens medicinska kunskap och den civiliserade komfortens landvinningar, har alla vuxit fram ur denna djupt liggande fruktan. Hela strävan har riktats mot individens fortlevnad och hans livsbetingelsers bevarande. Mänskligheten fortlever såsom släkte och naturrike såsom resultat av denna tendens till fruktan, denna den mänskliga individens instinkt att bevara sig själv.

²⁴*Sexualdriften* har sin viktigaste orsak i fruktan för separation och isolering och i uppror mot att vara en avskild individ i fysiska världen, mot ensamheten. Den har lett till fortplantningen av de former genom vilka släktet manifesteras i det fysiska och därmed till att släktet består.

²⁵*Flockinstinkten* kan lätt inses ha sin rot i en liknande reaktion. För att känna trygghet och förvissa sig om säkerhet på grundval av överlägsenhet i antal har människorna alltid sökt sig till sina likar och flockat sig samman till försvar och ekonomisk stabilitet. Ur denna instinktiva reaktion, som förefinns hos släktet i dess helhet, har vår nutida civilisation uppstått med

sina jättestäder och massboenden – nutida flockbeteende drivet till sin spets.

²⁶Också *självhävdelseinstinkten* bygger på rädsla. Den innebär individens rädsla för att inte erkännas och därmed förlora mycket som annars skulle vara hans. Allteftersom tiden gått har släktets själviskhet vuxit, dess förvärvsbegär utvecklats och förmågan att taga för sig (viljan till makt i en eller annan skepnad) vuxit fram, så att vi i dag har den intensiva individualism och bestämda känsla av egen märkvärdighet som vållat så mycket av vår tids svårigheter i ekonomin och i övriga samhällslivet. Vi har uppammat självbestämmdheten, självhävdelsen och egennyttan till den grad att vi står inför nära nog oövervinneliga problem. Men av allt detta har också mycket gott kommit och skall komma, ty ingen individ har något värde, förrän han själv inser detta värde och då bestämt offerar de värden han förvärvat för helhetens bästa.

²⁷*Vetgirighetens* instinkt har sin grund i rädsla för det okända. Men ur denna rädsla har såsom resultat av långa tiders vetgirighet våra nuvarande utbildningsväsen och kulturmönster och hela den vetenskapliga forskningens organisation vuxit fram.

²⁸Eftersom människan är (LA: potentiellt) gudomlig, har dessa ur rädslan sprungna tendenser verkat såsom en oerhörd stimulans av hela hennes natur och burit henne fram till det stadium av begripande och skicklighet hon nu uppnått. De har frambringat vår nutida civilisation med alla dess brister och samtidigt tecken på (gudomlighet =) potential till något högre. Genom att dessa förstajagets drifter och instinkter vidareutvecklas och förvandlas till sina högre motsvarigheter skall (själens =) andrajaget blomma till fullständigt uttryck. Närmare bestämt:

²⁹1. Självbevarelse-driften når sin fullbordan i vissheten om odödlighet. Det arbete, som spiritualister och forskare i psykiska fenomen utfört genom tiderna, är sättet att närma sig odödligheten och få den ofrånkomliga garantin därom.

³⁰2. Sexualdriften når sin logiska slutpunkt i det medvetet insedda förhållandet mellan (själens =) andrajaget och (kroppen =) förstajaget. Detta är mystikens och religionens grundprincip, vilken i dag som alltid är ett uttryck för attraktionens lag, icke såsom den uttrycker sig i fysiska äktenskap utan såsom den (för människan) når sin fullbordan i det sublimes äktenskap som avsiktligt och medvetet ingås mellan den positiva själen (LA: Augoeides) och den negativa och mottagliga formen (LA: människomonaden).

³¹3. Flockinstinkten når sin gudomliga fullbordan i en uppväckt gruppmedvetenhet, som i dag framträder i den allmänna tendens till samgåenden och sammanslagningar som överallt pågår. Den visar sig i den förmåga att tänka i begrepp av internationalism, universalism, som till sist skall utmynna i upprättandet av ett alltomfattande broderskap.

³²4. Självhävdelsens instinkt har å sin sida givit vår nutida civilisation dess intensiva individualism, dess kult av personligheten, hyllande av förfäder och hjältedyrkan. Den leder emellertid vidare till hävdandet av det (LA: potentiellt) gudomliga jaget. Ur den nyaste vetenskapen, psykologin, kommer det att uppstå en kunskap om det självaktiva, självbestämda jaget, vilken slutligen skall leda till att (själarnas rike =) femte naturriket manifesteras på jorden. LA: Tvivelsutan kommer kunskapen om faktum att människan ytterst är ett odödligt och potentiellt gudomligt jag leda till denna manifestation. Men denna kunskap kommer inte att uppstå ur den akademiska psykologin, ty denna kommer aldrig att kunna konstatera detta faktum. Om den kunde det, skulle vi icke behöva esoteriken, hylozoiken. Denna kunskap kan uppstå endast ur den allmänna insikten om sanningen av den pytagoreiska hylozoiska läran om jaget såsom en monad, en odödlig uratom. KOV 5.42.1; MV 16.12.2-4

³³5. Vad skall sägas om vetgirighetens instinkt? När denna förvandlas till (gudomlig forskning =) forskning om det övermedvetna, övernormala, övermänskliga genom att (själens ljus =) kausalmedvetenheten används på forskningsområdet, föres mänskligheten fram in (i visdomens sal =) på kausalstadiet, varvid människan lämnar (kunskapens sal =) mentalstadiet med dess erfarenheter bakom sig. Våra stora utbildningscentra blir då skolor för (intuitionens =) essentialmedvetenhetens (46) och (andliga medvetenhetens =) superessentialmedvetenhetens (45) utveckling. LA: Det här sagda avser icke Vattumannens tidsålder, utan framsteg

som blir möjliga först i en avlägsnare framtid om många tusen år, när sjätte rotrasen härskar.

³⁴Nedanstående tabell bör aspiranten noga studera:

<i>Drift eller instinkt</i>	<i>Motsvarighet</i>	<i>Uttryckssätt</i>
Självbevarelse	Odödlighet	Spiritualistisk forskning
Sexualitet	Andlig förening	Mystik
Flockbeteende	Gruppmedvetenhet	Broderskap
Självhävdelse	Jagets hävdande	Psykologi
Vetgirighet	Intuition	Utbildning

³⁵De rädslor, som ansätter mänskligheten och har sina rötter i drifter och instinkter, synes således vara egenskaper och förmågor, som visserligen missbrukas men likväl är (LA: potentiellt) gudomliga. När de väl förstås rätt och brukas rätt, förvandlade av (själen =) kausalmedvetenheten, som har kunskap, framkallar de medvetenhet och ger den (sovande själen =) inaktiva monadmedvetenheten den drivkraft den behöver för att skrida framåt, såsom den gjort under tidsåldrarna, och kan i dag betros med att föra den framåt med tilltagande hastighet, då den nu når intellektuellt begripande och kan själv taga sig an framåtskridandets problem i full medvetenhet. L2 9.16.7-9

³⁶Aspiranterna behöver nå en djupare insikt om att hela processen är gudomlig och att det så kallade onda är bara en illusion, som ingår såsom en del i dualiteten och med tiden skall ersättas av gudomlig enhet. Det onda beror på oriktig uppfattning och oriktig tolkning av det uppfattade. Förvärvet av den sanna visionen och den rätta förståelsen medför frihet från driftreaktionerna och framkallar den icke-identifiering som ger (människan =) monaden förmågan att vandra fri i (guds rike =) femte naturriket.

³⁷Men vad skall sägas om de två rädslor som i synnerhet drabbar aspiranten? Vad om rädslan för allmänna opinionen och rädslan för misslyckande? Dessa är två mäktiga faktorer i det liv som är fyllt av tjänande, och de hindrar många.

³⁸De som börjar arbeta i enlighet med planen och lär sig tjänandets betydelse, är benägna att frukta att deras handlande skall kritiseras och bedömas orätt, att det inte skall tillräckligt uppskattas och förstås. De kräver att andra tycker om dem och berömmar dem. De mäter framgången efter (LA: anhängarnas) antal och gensvar. De ogillar att deras motiv blir ifrågasatta och misskända, och när detta sker, skyndar de att häftigt förklara sig. De blir olyckliga om deras metoder, deras sätt att tjäna och deras grupps medlemmar kritiseras. De låter sig styras av felaktiga mål, som de satt upp på grundval av antal, makt eller en formulerad lära. Om deras verksamhet inte passar den grupp av intellekt som omger dem, inte motsvarar dessas teknik eller inte föredras av dem, blir de olyckliga och ändrar därför ofta sina planer och åsikter och sänker de ställda kraven tills de motsvarar den närmast omgivande massans eller de utvalda rådgivarnas psykologi.

³⁹Den sanne lärjungen ser visionen. Han söker sedan ha en så nära förbindelse med sin (själ =) Augoeides att han kan stå stadig, medan han strävar att göra denna vision till verklighet. Hans avsikt är att åstadkomma det som ur världens synvinkel förefaller omöjligt. Detta gör han i vetskap om att han inte förverkligar visionen genom att välja det opportuna eller onödigtvis anpassa den enligt världsliga eller intellektuella rådgivares förslag. Han beaktar, men icke överhövan, allmänna opinionen och de råd han får av dem som i sina tendenser hör till Fiskarnas och inte till Vattumannens tidsålder. När han finner givet råd vara separativt, tendera att motverka harmonin och minska brödrakarleken och -harmonin, förkastar han det genast. När det visas en ständigt kritisk inställning mot andra arbetare på tjänandets fält i världen och en förmåga att se bara självvilskhet och fel och tillvita andra orätta motiv och tro dem om ont, vägrar den sanne lärjungen att låta sig påverkas och går stilla och fridfullt sin egen väg fram.

⁴⁰Det skall eftertryckligt framhållas att i den kommande cykeln kommer det verkliga arbetet

(arbetet med att andligen svetsa världen samman till en syntes och frambringa ett erkänt själarnas broderskap) att utföras endast av dem som vägrar att vara separativa och som vaktar sina ord så att de inte yttrar något ont. Dessa är de arbetare som ser det gudomliga i alla och vägrar att tänka något ont och tillägga ont uppsåt. De arbetar med läpparna förseglade. De blandar sig inte i sin broders ensak, yppar inte det som honom angår. Deras liv präglas av förståelse och kärlek, deras mentalitet av en skolad förmåga att uppfatta det (andliga =) som hör till andrajaget, en förmåga som brukar ett skarpt intellekt såsom en naturlig följeslagare till ett kärleksfullt väsen.

⁴¹Dessa människor, vilka har till uppgift att inleda den nya tidsåldern, har lärt sig förtegenhetens konst. De drivs ständigt av en alltomfattande kärlek. De låter sig inte förledas till den vanliga personkritiken och fördömer aldrig andra. De drivs av viljan att skydda. Dem skall betros arbetet med att fostra livet i den nya tidsåldern.

⁴²För dem som ännu inte nått denna evolutionsnivå, ännu inte ser så klart eller är så självdisciplinerade återstår det viktiga arbetet att på en lägre nivå arbeta med sina likar. Deras egenskaper och förmågor för dem samman med dem som liknar dem. De arbetar inte i en sådan ensamhet, och deras arbete är i yttre mening mer framgångsrikt, men inte alltid.

⁴³Det måste ihågkommas att i de storas ögon allt arbete är av lika stor betydelse. För de själar, som står på det stadium, där hemmet eller kontoret ger dem tillräcklig erfarenhet, är arbetet där deras högsta ansträngning. Deras strävan att arbeta på sin nivå är en lika stor prestation som att fullfölja en Christos' eller en Napoleons öde. Glöm ej detta och sök se livet rätt, inte med människogjorda och farliga skillnader. En lärjunge, som ännu inte har den mer skolade arbetarens mer fullständiga vision och som lär sig det offentliga arbetets första element, kan med alla sina misslyckanden och grova dumheter göra lika bra ifrån sig som en äldre lärjunge med bredare kunskap och erfarenhet. L4 3.36.7

11.5 Grupperna i nya tidsåldern och deras skolning

¹För dem av oss som arbetar på insidan (LA: i planethierarkins världar, 43–46, kosmiska fysisk-eteriska världen, till skillnad från människans världar, 47–49, kosmiska grovfysiska världen) indelas arbetarna i världen i tre grupper:

²1. De fåtaliga och glest kringspridda, som verkligen tillhör nya tidsåldern, Vattumannens epok. Dessa arbetar under verkliga svårigheter, ty deras vision når bortom flertalets fattningsgåvor, och de möter ofta brist på förståelse, får vänja sig vid besvikelser på medarbetarna och mycken ensamhet.

³2. De som helt och hållet är av den gamla tidsåldern, Fiskarnas epok. Deras arbete är mycket lättare, och de röner ett snabbare gensvar från dem som närmast omger den. Deras arbete är mer dogmatiskt, mindre inklusivt och är färgat av separatism. Hit hör massan av dem som arbetar i världen på den mänskliga tankens och välfärdens alla områden.

⁴3. De tillhörande Fiskarnas epok som är tillräckligt utvecklade för att taga emot vattumans-epokens budskap men som ännu inte har självtillit nog att använda de metoder och sprida det budskap som verkligen hör till vattumans-epoken.

⁵Till exempel har de på det politiska området ett sinne för internationalism men kan inte tillämpa det vad gäller förståelse för andra. De tror att de har ett universellt medvetande, men när detta sätts på prov, visar det sig att de diskriminerar och utesluter. De utgör en betydligt mindre grupp än de som tillhör den rena fisktypen, de utför ett gott arbete och fyller en välbefärdlig funktion. Det problem de vållar arbetaren av vattumantypen består i att de visserligen gensvarar på idealet och anser sig tillhöra nya tidsåldern men gör det faktiskt inte. De ser ett stycke av visionen och har fattat teorin men kan inte uttrycka den i handling.

⁶Dessa tre grupper utför alltså mycket arbete som behövs, när genom sina samlade företag massan människor och fyller därmed sin dharma. En grupp arbetar nödvändigtvis påverkad av allmänna opinionens illusioner. Mellersta gruppen har en synnerligen svår uppgift, ty där

ingen klar vision finns, skär sig ofta den valda omgivningens röst mot de vetandes (LA: planethierarkins) röst, och då dras gruppmedlemmarna än hit, än dit, allteftersom de lyder än den ena rösten, än den andra. Gruppen av dem som ger ett fullare gensvar på de inkommande vattumansvibrationerna registrerar de båda andra gruppernas ledares röster, men det är planet-hierarkins röst som tjänar att leda dem på vandringen framåt på raka vägen. LA: Ordet ”röst” är olämpligt för kausala inspirationen från planethierarkin. Dels uppfattas denna inspiration aldrig såsom en röst, över huvud taget såsom något utifrån mottagaren kommande eller skilt från denne, utan alltid som om det kom från individen själv, hans ”eget högre jag”. Dels riskeras med ordet ”röst” att denna inspiration sammanblandas med de röster medier och medialt anlagda snappar upp från emotionalvärlden, röster som är opålitliga och farliga att lyssna till, eftersom de härrör från verklighets-, livs- och lagokunniga emotionalväsen. L2 9.1.17; L3 8.16.8,12, 8.17.5, 8.20.7; MV 8.12

⁷Detta är ett försök att förklara arbetssätten och -metoderna, ty tiderna är svåra och tankeklarhet är av nöden, om arbetet skall gå framåt såsom önskat. Även en sådan indelning i tre grupper har i sig en anstrykning av separatism, och likväl är det ännu så länge omöjligt att framlägga en enda idé i dennas verkliga och syntetiska sammanhang (LA: omöjligt att ens för framstående mentalister göra kausalideerna begripliga, om de saknar kausal intuition). Mycket är vunnet när de många tusen åtskilda grupperna kan samlas i tre stora och lärjungens intellekt därmed frigöres från behovet att bland dem som arbetar med planen göra ingående analyser av världssituationen. LA: Gruppen är då så stor att det alltid finns någon medlem därav, som har den specialkunskap varje uppkommen situation kräver.

⁸Det andra stora provet för den känslige lärjungen är rädslan för att misslyckas. Denna har sin grund i det förflutnas erfarenheter (ty alla har misslyckats), i insikten om det omedelbara behovet och tillfället och en skarp uppfattning om egen begränsning och otillräcklighet. Den är ofta en reaktion, som kommit av det nutida släktets nedsatta (andliga =) kausala och fysiska vitalitet. Aldrig tidigare har fruktan för misslyckande varit mer utbredd i mänskligheten. En annan orsak till denna reaktion ligger i att mänskligheten såsom helhet och för första gången i släktets historia förnimmer visionen och därför har en riktigare uppfattning om värdenas relativitet än någonsin tidigare. Människor vet sig vara (LA: potentiellt) gudomliga, och detta blir en allt allmännare insikt. Härav nutidens oro och uppror mot hämmande förhållanden. För en lärjunge är det dock ett allvarligt slöseri med tid (LA: och kraft) att grubbla över misslyckanden eller hänge sig åt rädsla för sådana. Det finns inga misslyckanden, det kan finnas bara tidsförlust. Denna är i sig en allvarlig sak i dessa dagar, då världens nöd är förskräcklig, men lärjungen måste ofrånkomligen en dag gottgöra och rätta till misstag han begått i det förflutna. Vi lär alla av våra misstag – en välkänd sanning för alla som söker leva såsom själar (LA: i kausalmedvetenheten). Ej heller behöver lärjungen sörja över lärjungekamraternas skenbara eller verkliga misslyckanden. Tidsuppfattningen alstrar illusion och besvikelse, allt medan arbetet i själva verket går framåt. Om ett misslyckande blir en inhämtad lärdom, tjänar den som en försäkring för framtiden och medför sålunda snabbare utveckling. En ärlig lärjunge kan för tillfället fångas av illusionen, men i det långa loppet kan egentligen ingenting avskräcka honom. Vad betyder några år i eonernas cykel? Vad betyder en sekund i en människas livstid? För den enskilde lärjungen synes de oerhört viktiga. För den iakttagande själen (LA: Augoeides) synes de som ett intet. För världen kan ett tillfälligt misslyckande möjligen innebära att den väntade hjälpen försenas, men detta är kortvarigt, och hjälp kommer från annat håll, ty planens förverkligande går ofelbart framåt. L1 9.51.23,24; L5 6.18.3, 6.20.9

⁹Aspiranterna får den paradoxala uppmaningen att arbeta på största allvar och likväl samtidigt avstå från att arbeta med sådant allvar och taga sig själv på så stort allvar. När (de som står på insidan =) planethierarkins medlemmar studerar hur aspiranterna i världen arbetar i dag, ser de en nära nog ömklig nöd framkallad av individernas otillräcklighet, deras ihållande och ihärdiga ansträngning att ”göra sig till vad de borde vara” och likväl samtidigt en bedröv-

lig brist på sinne för proportioner och inget som helst sinne för humor. Aspiranterna uppmanas att odla båda dessa egenskaper, att inte taga sig själva på så stort allvar. Då skall de finna att de frigör sig till en mer självständig och starkare insats. De uppmanas att taga planen och maningen till tjänande på allvar men inte slösa tid på ständig självanalys. L2 2.28.6

¹⁰Alla strävande lärjungars närmaste mål vid denna tid kan därför inses vara följande:

¹¹1. Att vinna tankeklarhet ifråga om sina personliga och mest brännande problem och först och främst problemet med målet för det egna tjänandet. Detta skall de göra genom meditation.

¹²2. Att utveckla känslighet för de nya impulser som väller över världen vid denna tid. Detta åstadkommer de genom att älska alla människor mera och genom kärlek och förståelse lättare nå dem. Kärleken uppenbarar.

¹³3. Att tjäna med fullständig opersonlighet. Detta utför man genom att utmönstra personlig äregirighet och maktsträvan.

¹⁴4. Att vägra att fästa avseende vid allmänna opinionen eller misslyckanden. Detta gör man genom att strängt rikta uppmärksamheten på (själens röst =) Augoeides' inspiration och genom att sträva att alltid dväljas (på den högstes hemliga ställe =) i kausalmedvetenheten och begynnande essentialmedvetenheten (LA: 47:2,3 och 46:6,7)

¹⁵Första frågan, avseende lärjungens närmaste mål och vad han skall göra för att nå det, och andra frågan, avseende hans handlingssätt och de faktorer han måste utmönstra, har nu avhandlats. Det återstår därför bara att ange de påföljder provlärjungen och den skolade arbetaren måste räkna med, om han ger efter för illusioner och i egna naturen inneboende fel och låter dessa hindra hans arbete, komma emellan honom och det mål han ser.

¹⁶Det finns tre huvudsakliga faror i tjänandets liv. Här menas inte lärjungens individuella skolning utan hans tjänande liv och de verksamheter han upptas av som arbetare. Hans temperament, utrustning med egenskaper och förmågor (fysiska, emotionala och mentala) har en stark inverkan på hans omgivning och på de människor han söker hjälpa. Inverka gör också hans släktbakgrund, hans världsliga utbildning och hans tal.

¹⁷Den första faran är hans fysiska tillstånd. Detta skall här inte avhandlas mera än med uppmaningen till alla lärjungar att handla förståndigt, att unna sig tillräcklig sömn, att nära sig på rätt föda (som måste vara individuellt anpassad) och att om möjligt välja den omgivning som bäst underlättar deras arbete. Påföljden för överträdelse av dessa anvisningar blir kraftlöshet i tjänandet och tilltagande slaveri under organismen. När organismen är i dåligt skick tillkommer sådana belastningar som uppstår när lärjungen tar emot kraft som han inte kan ge rätt utlopp.

¹⁸Den andra faran ligger i den emotionala illusion som hela mänskligheten lever i och dess makt att förhäxa också erfarna arbetare. Detta har utförligt dryftats i denna avhandling, som ju är en avhandling om hur emotionalhöljet skall styras och dess lagar rätt förstås. Endast med mental styrning och (verklig andlig =) kausal insikt därtill kan lärjungen genomtränga denna osunda emotionala dimma, så att han får sig uppenbarat att han är en andlig varelse (LA: ett potentiellt andrajag) i inkarnation och genom sitt intellekt (LA: åtminstone kausalmedvetenhet men också begynnande 46-medvetenhet avses, 47:2 och 46:7) står i förbindelse med universella intellektet (LA: kausala och essentiala kollektivmedvetenheten L3 3.5.3, 4.1.6). Det är tydligt vilken påföljd som drabbar den lärjunge som framhärdar i att låta sig förhäxas av illusionen. Hans syn fördunklas av dimman, och "han förrirrar sig på livets bakgator, så att han inte finner den raka allfarvägen, som skall föra honom till målet".

¹⁹Den tredje faran (som vid denna tid är mycket vanlig) är den som vållas av det mentala högmodet och den därav följande oförmågan att arbeta i grupp. MV 6.30.19, 9.86.2, 9.198.1; L1 3.1.9, 3.3.2, 4.10.10, 8.16.6,7,12; 9.23.7; 9.45.26-29; 9.48.3; L2 9.24.6; L3 8.7.2; L5 5.4.4, 23.5.2 Detta straffar sig ofta med tillfällig framgång och ett påtvingat arbete med en grupp som saknar kraft därför att den saknar de bästa elementen och rymmer bara sådana människor som när gruppledarens personlighet. Eftersom vikten lagts vid hans egna uppfattningar och egna arbetsmetoder, finner lärjungen att hans grupp saknar de faktorer och de människor som

kunde ha rundat av den, balanserat hans strävan och skänkt hans företag de egenskaper han själv saknar. Detta är i sig straff nog och får den ärlige lärjungen att snabbt taga sitt förnuft till fånga. Låt en lärjunge, som är intelligent, ärlig och i grund och botten sann, så fara vilse, och han skall tids nog vakna till insikt om att den grupp han samlat omkring sig formas av honom eller formar honom, att den ofta är en avbild och ett eko av honom själv. Lagen verkar snabbt i lärjungens fall, och därmed rättas också felen hastigt.

²⁰När aspiranten orubbligt gått framåt, upptäcker han att de yttre skolorna är så nära knutna till den inre skolan, planethierarkin, i både exoteriskt och esoteriskt avseende att ingen ärlig aspirant blir alldeles förbisedd. L1 4.5.1; MV 5.38.4, 9.177.5, 10.24.1 När arbetet tynger som mest, är det en tröst att veta att de finns som vakar och att de iakttar och vet om varje kärleksfull handling, varje osjälvisk känsla och varje höjande tanke. Väl att märka är dock att hierarkin får vetskap om detta genom att aspirantens vibration ökar och inte genom särskild kännedom om den handling denne utfört eller den tanke han sänt ut. Lärarna tillhörande hierarkin beaktar sådant som sanna principer, vibrationstal och kvaliteten av det ljus de ser (LA: hos aspiranter och lärjungar). MV 9.184.1 De fäster inget avseende vid särskilda handlingar, uttalanden eller förhållanden. Ju förr aspiranterna fattar detta och slår ur hågen varje förväntan om att få kontakt med någon för dem uppfattbar individ som de kallar ”mästare” och som har så mycken fritid, sådana förmågor utvecklade att han kan ägna sig åt deras trivialiteter, desto snabbare går de framåt. L3 5.29.8-10; MV 5.35.3-8

²¹Men där (LA: medvetandet) stadigt växer, esoteriska principer tillämpas, så att avgjorda förändringar erhålls i de använda höljena, och det utstrålade ljuset ökar, vet och registrerar planethierarkin detta och belönas aspiranten med att få ökat tillfälle att tjäna sina medmänniskor. Hierarkins medlemmar belönar inte med beröm, klapp på huvudet eller i ord uttalad belåtenhet. De sysslar med att av vanliga människor göra sådana som vet och kan. L3 5.29.12 Detta gör de genom:

²²1. Att lära dem att känna sig själva.

²³2. Att frigöra dem från auktoritetstro genom att väcka deras intresse och vetgirighet och sedan ange (inte mer än detta) den riktning vari svaret skall sökas. MV 16.12.5

²⁴3. Att försätta dem i sådana förhållanden som tvingar dem att stå på egna ben och lita till sin egen själ (LA: begynnande andrajag) och inte till någon människa, om han så vore en avhållen vän eller lärare. L1 9.38.34, 9.70.13; L2 9.25.1; L3 1.3.9; MV 8.23.7, 9.82.7

²⁵Det mesta av det som här sagts rörande aspirantens arbete i dag har dryftats tidigare i denna avhandling. Det som nu återstår för er alla är att noga studera det. Alla som läser dessa anvisningar uppmanas att samla sina krafter, förnya sitt löfte att tjäna mänskligheten, lägga sina egna uppfattningar och önskningar åt sidan för gruppens bästa, rikta blicken bort från det egna självet för att i stället fästa den på visionen, vakta sin tunga för meningslöst prat och kritik, för skvaller och gliringar, och läsa och studera, så att arbetet kan förnuftigt gå framåt. Må alla aspiranter fatta beslutet att offra allt de har för att hjälpa mänskligheten. Det är nu behovet och efterfrågan finns. Handlingens stund är inne, och alla som tagit emot hierarkins hjälp uppmanas att nu själva hjälpa, att förena sig med de stora i deras ihärdiga bemödande. De arbetar dag och natt i strävan att lindra mänsklighetens nöd och motverka de missförhållanden och olyckor som ligger i det nuvarande världsläget. Detta tillfälle erbjuds alla aspiranter, därför att de alla behövs – också den ringaste av dem. En grupp aspiranter, som arbetar i enighet och med djup och osviklig kärlek för varandra, kan nå betydande resultat.

²⁶D.K. avslutar: Att ni var och en arbetar så och att ni var och en förlorar självet ur sikte, när ni inser världens behov, detta är er broder Tibetanens innerliga bön och djupaste längtan.

LA 2014-06-28.

Utlagt på internet 2015-01-17.

Senast korrigerat 2023-03-13.